

Самъ-тамо се чайка премерне — и глъхне
На нейде гласътъ ѝ сподавенъ, —
И кораба, кротко люлянъ, се залута
Въ мъглата, на воля оставенъ.

Не първи пътъ привечеръ бурата тихне —
Отново да кипне зарана . . .
Средъ нощъ предъ пловците незнаенъ брягъ тъменъ
Изъ морските скути вѣстана.

«Земя!» се изтръгна общъ викъ, и отново
Те грабнаха сръчно веслата . . .
Мъгли се разстъпватъ — и гледка омайна
Имъ морни очи изненада.

Вълшебно сияятъ планински вършини,
Отъ месечний бляскъ посребрени —
Въ таинствено дрезгавий въздухъ, тамъ долу,
Потъватъ далечни полени.

И тъмни алеи се виятъ нататъкъ,
Въ скути си мракътъ прибрали . . .
Морето припряло брегътъ песъчливий
Съ бранове кротки го гали.

А тамъ задъ брегътъ сякашъ говоръ неясенъ
Се счу и сподавенъ разтая!
На брягъ да излязатъ наканени, спряха
Пловците въ неволна замая.

Че двой по двой сенки, изъ тъмни алеи
Излезли, насамъ се извиха,
И дивна се песенъ изъ нощни простори
Пронесе и ясна и тиха.

«... На острова тихъ на блаженните, тихо
За нази живота протича,
Челата ни ведри божествений лотосъ,
Цветътъ на цветята, обкича.